

Tisztelegés és búcsú Ujfalussy József előtt

Az MTA Zenetudományi Intézet Ujfalussy József akadémikus, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem rektora, az Intézet egykori igazgatója tiszteletére, kilencvenedik születésnapja alkalmából ünnepi rendezvényt készült. A kiváló tudós nem érte meg ezt az alkalmat.

2010. január 22-én búcsúzott a földi léttől.

A végső tisztelegés alkalmával február 13-án, kiváló zenetudósok – *Berlász Melinda, Tallián Tibor, Vikárius László, Pintér Csilla, Halász Péter, Dalos Anna, Grabócz Márta* – előadásaikkal tisztelegtek egykori profeszszoruk előtt. Majd Schumann és Mozart dallamaival – *Kolonits Klára* (ének), *Dinyés Dániel* (zongora) és a *Kodály vonósnégyes* előadásában – vettek búcsút *Ujfalussy József* tanár úrtól a Zenetudományi Intézet Bartók termében.

Ujfalussy József

1920. február 13. – 2010. január 22.

Dr. Ujfalussy József halálával a régi, nagy magyar zenetörténész-generáció utolsó képviselője távozott közülünk. Pályája kezdetén zenei vilásképe még olyan muzikusok közelében formálódott, mint Kodály Zoltán, Veress Sándor, Ferencsik János, Szabolcsi Bence, Bartha Dénes. Ám az 1946 és 1949 között végzett zeneakadémiai tanulmányoknál sem csekélyebb fontosságú, hogy Ujfalussy 1938-tól 1943-ig szülővárosa, Debrecen nagy hagyományú Tudományegyetemének görög–latin–művészettörténet szakos hallgatója volt. Bölcsészettudomány és zenetörténet az ő munkásságában nem vált szét, inkább egybefonódott és erősítette egymást: a klasszika-filológusi gondolkodás egzaktága mindig ott munkált zenei könyveinek, előadásainak, tanulmányainak hátterében.

Hosszú és termékeny életútja műhelyekben és helyszínekben rendkívül gazdag. 1943 és 1946 között Debrecenben működött gimnáziumi tanárként, majd a Református Kollégium tanáraként. 1948 és 1955 között a Vallás- és Közoktatásügyi, majd a Népművelési Minisztérium előadója-, osztályvezetője-, végül főosztályvezetőjeként dolgozott. 1955-ben kezdett tanítani a Zeneakadémián, ahol 1980-tól 1988-ig az intézmény rektoraként is tevékenykedett. 1961-ben az MTA Bartók Archívumának, majd a Zenetudományi Intézetnek lett munkatársa, 1973-tól 1980-ig igazgatta az Intézetet. A tanítást és a tudományos kutatást életének legutolsó évéig vállalta. Számptalan funkciója és tisztsége közül az egyik legfontosabb, hogy az MTA tagja, 1985 és 1993 között pedig alelnöke volt. Munkásságát seregnyi díjjal és kitüntetéssel ismerték el: ezek közül a legfontosabb a Kossuth- (1966), a Herder- (1987) és a Széchenyi-díj (2006).